

Naturliga urvalet är otillräckligt

Det naturliga urvalet – selektionen – har en viktig konserverande effekt på populationer av levande organismer, och bidrar även till organismernas anpassning när livsmiljön förändras.

Men selektionen har inom darwinismen tillskrivits en obegränsad förmåga att forma levande varelser. Man kan säga att den är naturalismens motsvarighet till Guds skaparförmåga. Det finns många goda skäl att förhålla sig kritisk till de anspråken:

För det första kan selektionen bara avlägsna individer och egenskaper som är dåligt anpassade – den har i sig själv ingen skapande förmåga, utan måste verka på redan existerande egenskaper. Egenskaper som enligt evolutionsteorin ytterst måste ha tillkommit genom slumpmässiga förändringar i DNA – mutationer – som i praktiken alltid är mer eller mindre nedbrytande

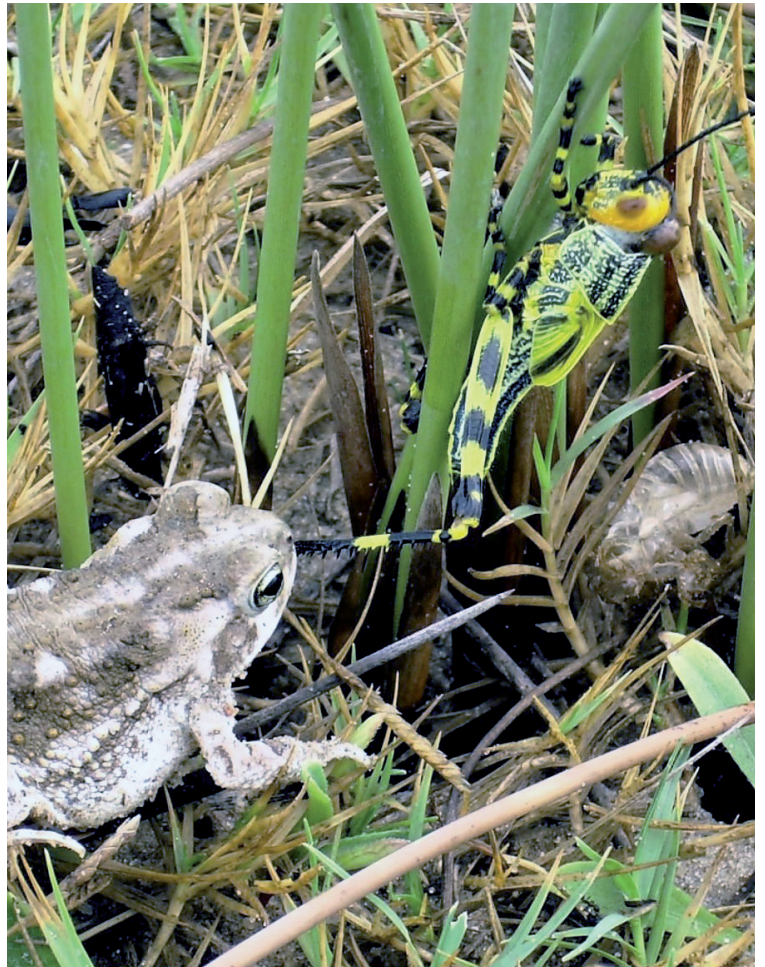
För det andra sker anpassningarna genom selektion som regel till priset av en minskad genetisk mångfald. Det kan enklast illustreras med det som hänt vargens avkomlingar i form av dagens tamhundar. Dessa är anpassade (specialiserade) efter människans önskemål genom årtusenden av selektion. Men hundraserna är ur genetiskt perspektiv mycket fattigare än vargen som de ursprungligen tagits ifrån.¹

För det tredje förmår selektionen bara eliminera de allra ”värsta” av de dåliga generna. En viss andel av de gener som skadats av mutationer ”går under radarn”, blir kvar och ansamlas över generationerna, vilket obönhörligen leder till att organismen degenererar, d v s avvecklas i stället för utvecklas, i synnerhet gäller det oss människor.

Det faktum att levande varelsers arvmassor ansamlar skadliga mutationer i en långt högre takt än selektionen kan avlägsna dem, gör att de inte kan vara hundratusentals eller miljoner år gamla. Det talar för en ung skapelse, en biblisk kronologi och en värld som ”nöts ut som en klädnad”.

Den sekulära forskningen söker febrilt efter alternativa förklaringar, och sådana har presenterats, men de svarar inte på frågan hur helt nya strukturer, ”väsentligt nytt”, kan uppkomma.

WIKIMEDIA

Det naturliga urvalet är en process som bevarar livskraften (”fitnessen”) hos populationer av levande organismer. Det sker genom att individer som är sämre anpassade missgynnas och överlag får färre avkomma än andra individer i populationerna, eller i extremfall ingen alls. Det är därför predatorer (rovdjur) idag² spelar en viktig konserverande roll för bytesdjurspopulationerna i jordens ekosystem.

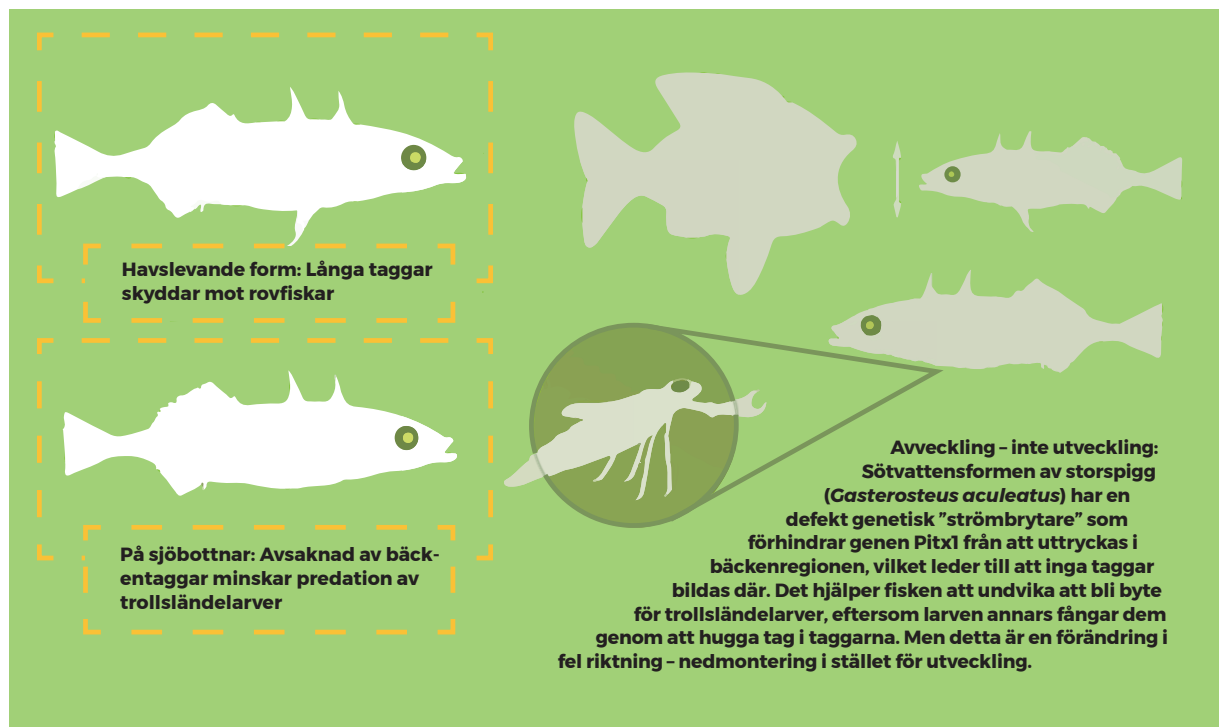
Det naturliga urvalet bidrar i viss omfattning även till organismernas anpassning när livsmiljön förändras. Genom att individer som missgynnas av de nya miljöförhållandena selekteras bort kommer den kvarvarande populationens individer att bli mer lämpade för den förändrade miljön. ▶

SÅ HÄR RESONERAR SEKULÄRA FORSKARE

- Mutationer och selektion driver evolutionen framåt. Forskare som menar att selektionen inte klarar av att avlägsna skadliga mutationer i den takt de uppstår måste ha fel, eftersom evolutionen annars inte skulle kunna fungera. Det finns nämligen inget vetenskapligt alternativ till evolutionsteorin.
- Det finns mängder av evidens för att det naturliga urvalet kan forma levande varelser. Det är bara religiösa fundamentalister som förnekar det.
- Alla seriösa forskare tror på evolutionen, men det finns ett växande antal som anser att mutationer och naturligt urval har spelat ut sin roll som drivkraft för evolutionen och som har presenterat alternativa förklaringar. Ett exempel är teorin om underlättad variation ("facilitated variation") av systembiologerna John Gerhart och Marc Kirschner, (se Lästips) som menar att helt nya egenskaper kan uppstå genom att gener omfördelas i nya kombinationer. Andra menar att svaret döljer sig i naturlagar och principer som ännu är dåligt utforskade eller som återstår att upptäcka, t ex inom områden som självorganisation eller epigenetik.

SÅ HÄR RESONERAR BIBELTROENDE FORSKARE

- Selektionen är ett faktum i naturen, men den har sina begränsningar. Den mest uppenbara är att den bara kan avlägsna gener för egenskaper som redan existerar – selektionen besitter inte i sig själv någon skapande förmåga, utan måste verka på de egenskaper som organismerna har alltsedan Gud skapade dem.
- Selektionen är en av orsakerna³ till organismers anpassning till förändrade miljöer. Men när anpassning sker genom selektion sker den på bekostnad av den genetiska mångfalden – gener och därmed egenskaper går förlorade när individer väljs bort och inte får tillfälle att föröka sig. Allra tydligast är förlusterna vid konstgjort urval av t ex husdjur, men de sker även vid naturligt urval eftersom principen är densamma, om än inte lika utpräglad.⁴ Konsekvensen blir att populationen blir mer specialiserad men samtidigt genetiskt sett fattigare och får en minskad förmåga till framtida anpassningar⁵.
- En bidragande orsak till selektionens utarmande effekt är även att selektionen inte verkar på enskilda gener, utan "bedömer" hela individens samlade egenskaper. Individer bär i

regel på tiotusentals gener som därmed blir starkt kopplade till varandra. Det medför att när en skadlig gen avlägsnas ur populationen så kommer även ett antal fördelaktiga, eller potentiellt fördelaktiga⁵, också att gå förlorade.

- Selektionen förmår i praktiken bara eliminera de allra "värsta" av de dåliga generna. Individer med muterade gener som bara är "halvdåliga" kan som regel undkomma selektionen, antingen genom att ha ren tur, eller tack vare att de har andra gener som "maskerar" dåligheten genom att de medför förbättrade egenskaper i något annat avseende. Även det omvända gäller, d v s en individ som råkat få en sällsynt fördelaktigt muterad gen kan antingen ha otur och bli uppäten av någon predator, eller ha råkat få en försämrade gen för en helt annan egenskap. Sammantaget gör detta att det naturliga urvalet är ett ganska trubbigt instrument, som leder till att det tar alldeles för lång tid att få det lilla fåtalet bra gener att stanna kvar och det stora flertalet dåliga att försvinna ur en population, i synnerhet om populationerna är stora.

- Eftersom skadliga, nedbrytande mutationer inträffar i en långt högre takt än selektionen förmår avlägsna, blir konsekvensen att levande organismer obönhörligt ansamlar skadliga mutationer i en oroväckande hög takt – organismernas arvs massa degenererar, d v s avvecklas i stället för utvecklas. I människans fall handlar det om storleksordningen 100 nya mutationer per generation som det naturliga urvalet "inte kommit åt", varav de flesta är mer eller mindre skadliga. Det är anledningen till den skrämmande långa listan på genetiska defekter hos människan. John Sanfords bok om "genetisk entropi" (se lästips nedan) behandlar detta ingående. Se även det sjätte argumentet om mutationer.

- Det faktum att levande varelsers (och i synnerhet människans) arvs massor ansamlar skadliga mutationer i en långt högre takt än selektionen kan avlägsna dem, gör att de inte kan vara hundratusentals eller miljoner år gamla, som evolutionsförespråkare hävdar. I så fall hade deras genetiska programmering för länge sedan varit helt förstörd av mutationsskador. Det talar för en ung skapelse, en biblisk kronologi och en värld som "nöts ut som en klädnad" (Ps 102:27) i väntan på Herrens återkomst.

- Konsekvenserna för evolutionsteorin är allvarliga. Evolutionen saknar motor – eller snarare – den motor som finns leder organismerna åt fel håll: devolution i stället för evolution. Tyvärr märks det ytterst lite eller ingenting om det här i skolans läromedel – där är det fortfarande en mycket tillrättalagd och problematiserad darwinistisk version av evolutionen och det naturliga urvalet som presenteras.

- De alternativa förklaringar som evolutionsförespråkare som Gerhart och Kirschner m fl har presenterat bygger alla på att nya livsformer uppstår genom att organismernas genetiska information och strukturer förändras, flyttas och omkombineras i samverkan med miljön och/eller i enlighet med någon dold naturlag. De lägger inte fram någon evidens för hur rekvisitan för detta ommöblerande ska ha uppstått.

LÄSTIPS:

- Sanford, John C. "Genetic entropy & the mystery of the genome". Ivan Press, 2005.
- <https://creation.com/genetisk-entropi-och-enkla-organismer> (kortare: <https://krymp.nu/1QQ>)
- Kirschner, Marc, and John C. Gerhart. "The plausibility of life: Resolving Darwin's dilemma". Yale University Press, 2006.
- Genesis nr 1 - mars 2018 s 17-21 och 38-41. Numret finns tillgängligt via Genesis hemsida på <https://genesis.nu/tidning/tidigare-nummer/genesis-2018-1/> (kortare: <https://krymp.nu/1O6>)
- Genesis nr 1 - mars 2019 s 28-32. Numret går att köpa, men kommer att finnas tillgängligt via Genesis webbplats från mars 2020.

NOTER

1. Se artikeln "Mutantparaden" i GENESIS nr 1, mars 2018 s. 38-41. Finns tillgängligt via Genesis hemsida på <https://genesis.nu/tidning/tidigare-nummer/genesis-2018-1/>
2. Enligt 1 Mos 1:30 skapade Gud världens landbaserade djurliv utan predatorer. I stället fick de "gröna örter" som föda. Situationen var densamma för människan, bortsett från att hon också fick tillgång till all trädfukt (v. 29). Efter syndafloden fick människan tillåtelse – troligen nästintill en befallning av hänsyn till vår näringsstatus – att äta animalisk föda (1 Mos 9:3). De rovdjursbeteenden vi ser i naturen idag är också sekundära, d v s de är inte ursprungliga utan en tillfällig konsekvens av syndafallet. Tillfälliga därför att Bibeln är tydlig med att Messias, Jesus Kristus, vid sin återkomst kommer att återupprätta det ursprungliga landekosystemet. Se Jes 11:6-10, 65:25. Det finns andra inbyggda faktorer, t ex minskad fruktbarhet vid höga populationstätheter, som kan begränsa populationsstorlekarna. I frånvaro av predatorer är det sådana mekanismer som stabiliserar ekosystemen.
3. Det finns även andra, så kallade epigenetiska mekanismer som är relativt nyupptäckta, som kan sägas vara en inbyggd "förprogrammerad" förmåga hos organismer till mycket snabb och ändamålsenlig anpassning till skiftande miljöer. Epigenetiken kan troligtvis förklara en stor del av den mångfald som finns inom de skapade grundarterna, hur stor får framtida forskning utvisa.
4. Jämför som exempel en varg med en pudel. Vargen har en rik genetisk mångfald och är ursprungsformen för pudeln och alla andra hundraser. Pudeln har genom konstgjort (männskligt) urval förlorat en stor del av sin mångfald och saknar därför förmågan att bilda andra hundraser genom selektion. Se not 1 för referens.
5. Exempelvis är genen som kodar för tjock päls hos ett hunddjur en nackdel i ett mycket varmt klimat och skulle där selekteras bort. Om en avkomling sedan flyttade till en plats med kallt klimat skulle det ha varit en fördel att ha haft kvar denna potentiellt fördelaktiga gen som nu gått förlorad på grund av selektionen.